

Заранѣта Авдеичъ стана рано, помоли се, запали печката, тури чорба и каша да вратъ, турна чайника да ври, опаса прѣстилка и седна до прозореца на работа. Работи той, ама сѣ за снощното си мисли. Па и не работи толкова, колкото поглежда прѣзъ прозореца; и кога мине нѣкой въ непознати обуща, той се извива и гледа да види не само нозѣтъ, но и лицето му. Мина по едно врѣме дворникътъ съ нови плѣстени обувки, мина водарътъ, мина старъ единъ николаевски войникъ съ кърпени стари ботуши и съ лопата въ ржка. Авдеичъ го позна по плѣстнитѣ му ботуши. Казваше се Степаничъ и живѣеше по милость у съсѣдния търговецъ. Бѣ му възможно да помага на дворника. И почна Степаничъ да чисти снѣга срѣщу прозореца на Авдеича. Погледа го Авдеичъ и отново се залови за работа.

— Какъвъ съмъ глупецъ, — самъ се смѣе на себе си дѣдо Мартинъ. — Степаничъ си чисти снѣга, пъкъ азъ си мисля, че Христосъ иде! Съвсѣмъ, съвсѣмъ си оглупѣлъ, дъртако такъвъ!

Искара десетина шева, и отново погледна навънъ. Вижда Степаничъ изправилъ лопатата до стѣната и нито се сгрѣва, нито почива.

Старъ, изнемощѣлъ човѣкъ, види се, сила нѣма и снѣга да изрине. И си мисли Авдеичъ:

„Дали да го поканимъ на чай? тъкмо и самоварътъ е готовъ.“

Мушна шилото, стана, сложи на масата самовара, запари чай и почука на прозореца. Степаничъ се обърна и приближи. Авдеичъ го покани съ ржка и отиде да отваря.

— Ела да се поогрѣешъ, сѣкашъ, че ти е студено, а?